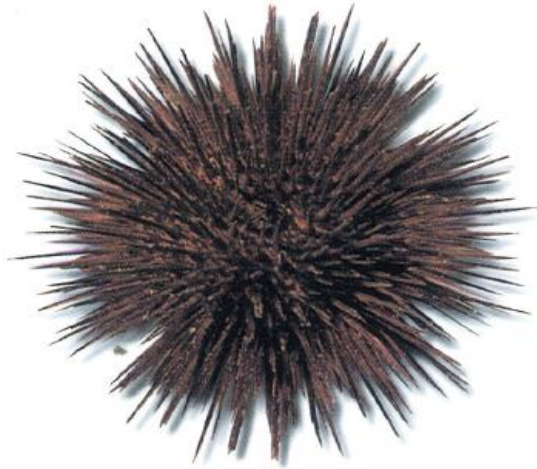

GAROTA

Paracentrotus lividus Lamarck, 1816

Noms FAO: **es** erizo de mar **fr** oursin-pierre **en** stony sea urchin

Sin. compl.: eriçó*, garota de roca, urís*, oriç, bogamarí, eriçó de mar, garoina

Codi FAO: URM

Talla: màxim diàmetre 7 cm, espines 3 cm.

Diagnosi

Cos lleugerament deprimat. Un sol tubercle i una sola espina primària a cada placa ambulacral i interambulacral. Tubercles i espines secundaris ben desenvolupats a les plaques interambulacrals. Plaques ambulacrals amb cinc parells de porus. Espines robustes i punxegudes. Color de les espines violaci, verd oliva, vermellós o marró. Closca verda amb el periprocte violaci.

Comportament i distribució geogràfica

Bentònic a la plataforma continental, de 0 a 80 m de fondària, sobretot fins als 20 m, en general sobre roques o pedres recobertes d'algues, a praderies de posidònies i sobre fons sorrencs o coral·lígens. En indrets favorables assoleix grans densitats poblacionals. Presenten fototropisme negatiu, de manera que fugen de la llum, i fins i tot es recobreixen el dors amb objectes (pedretes, algues, coquilles, plàstics, etc.). S'han trobat casos d'hermafroditisme, però habitualment els sexes estan separats. La fecundació és externa. S'alimenta d'algues i de *Posidonia oceanica* (principalment de fulles, també dels epífits i rizomes), sobretot de nit, i potser també d'animals petits. Incorpora la matèria orgànica particulada o dissolta a través del tegument, gràcies a l'estructura cristal·lina de les espines.

Es troba a la part nord del Mediterrani, i a l'Atlàntic, de les illes Canàries a Irlanda.

Pesca

Les gònades, d'un groc intens, són d'excel·lent qualitat culinària i es consumeixen des del segle VI aC. Aquesta és l'espècie d'eriçó més important des del punt de vista comercial. Es captura a mà o amb l'arrossegament. Es troba regularment als mercats.

NO ESTÀ REGULADA NI TÉ TALLA MÍNIMA LEGAL

Ordre: Diadematoida

Família: Echinidae